

РЕШЕНИЕ

№ 409

гр. София, 23.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 04.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора НИКОВА, като разгледа дело номер **9378** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс, вр. Закона за данък върху добавената стойност.

Образувано е по жалба от [фирма], против Ревизионен акт № [ЕГН]/03.02.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП - С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., с Решение № 1859/13.08.2012 г.

Оспорващото дружество е представлявано от упълномощен адвокат Х. М., която поддържа жалбата и искането за отмяна на ревизионния акт. Претендира възстановяване на разноските за водене на делото- внесената държавна такса и възнаграждения за вещи лица. Допълнително е представена писмена защита, съдържанието на която е идентично с жалбата.

Ответникът – директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., чрез юрисконсулт оспорва жалбата, със становище за правилност и законосъобразност на акта. Желает юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата, съответно – за правилност и законосъобразност на оспорения акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, въз основа на представените с административната преписка доказателства, както и от допълнително приобщените по време на съдебното производство, излага следните мотиви.

Процесната ревизия на [фирма] е повторна и е възложена, след като с Решение № 1322/08.08.2011 г. решаващият административен орган е отменил предходния

ревизионен акт в частта по ЗДДС, за данъчните периоди: м.м. 04, 05, 11. 2009 г.; м. 07. 2010 г. След приключване на ревизионните действия е съставен доклад, който е послужил за издаването, от надлежно упълномощен орган по приходите на оспорения Ревизионен акт № [ЕГН]/03.02.2012 г. Отказано е право на приспадане на данъчен кредит, в размер на 122 254,29 лв., начислен в издадени данъчни фактури от:

- [фирма] – общо 27 589,91 лв., за данъчен период м. 04. 2009 г., с предмет - изработване на арматурна заготовка по проект на клиента, суха гипсово-циментова замазка, топлоизолация калкан, фасади и гранитогрес;

- [фирма] – общо 68 770,80 лв., за данъчни периоди: м.м. 05, 11.2009 г. и м. 07.2010 г., с предмет – СМР;

- [фирма] – общо 25 893,58 лв., за данъчни периоди: м.м. 05, 11. 2009 г.; м. 07.2010 г., с предмет – монтаж на интериорни врати, на асансьор, на скеле (и демонтаж), и др.

Прието е от ревизиращите, че процесните данъчни фактури са издадени във връзка с осъществявано от дружеството – жалбоподател строителство на две жилищни сгради в [населено място] и реконструкция на административно – складова база.

По искания на адвоката на дружеството, в съдебното производство са изготвени и приети заключения на съдебнотехническа и на счетоводна експертиза, като са представени допълнително и доказателства, приложени в отделен класьор по делото.

С Решение № 1959/13.08.2012 г. ответникът е потвърдил РА № [ЕГН]/03.02.2012 г., възприемайки изцяло констатациите и изводите на ревизиращите.

С жалбата до Съда е заявено оспорване, както на РА № [ЕГН]/03.02.2012 г., така и на потвърждаващото го Решение № 1959/13.08.2012 г., а също на Решение № 1322/08.08.2011 г., с което е бил отменен предходният ревизионен акт. Жалбата повтаря съдържанието на тази, подадена по реда на чл. чл. 152 и сл. ДОПК. Въпреки уговорката, че решенията по чл. 155 ДОПК не подлежат на съдебен контрол, адвокатът – пълномощник е отделил значително място в жалбата и в писмената защита, за да обоснове тезата си, че първият ревизионен акт неправилно е бил отменен, вместо решаващият орган да реши спора по същество, поради което второто решение и процесният РА са нищожни. Счита се още, че наличните доказателства обосновават реално извършване на доставките по спорните фактури.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след анализ на доказателствата и на доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 160, ал. 2 ДОПК, приема следното от правна страна.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна.

Съобразявайки разпоредбата на чл. 156, ал. 1 ДОПК Съдът намира за необходимо да отбележи, че преценката на директора на Дирекция „ОДОП”, дали да упражни дадените му с ал. 4 на чл. 155 ДОПК правомощия, не подлежи на съдебен контрол. Предмет на такъв контрол е само ревизионният акт, съответно потвърден и/или изменен с решението (арг. – чл. 156, ал.ал. 1-3 ДОПК). Процесният РА № [ЕГН]/03.02.2012 г. Съдът преценява като валиден, защото е издаден от компетентен, надлежно упълномощен орган по приходите, в резултат на проведено в съответствие с установените в ДОПК процесуални правила административно производство. Мотиви относно материалноправната законосъобразност и обосновааност на акта, Съдът ще изложи по – долу. Неоснователни са и твърденията за: неспазване на процесуалните срокове за извършване на ревизията, за липсата на опис на доказателствата, както и останалите твърдения, касаещи доказателствата, изследвани по време на ревизията.

Отношение по тези възражения е взел ответникът, като е изложил в решението си мотиви, които Съдът споделя.

По делото не е спорно, че дружеството – жалбоподател е изграждало посочените по – горе обекти, предвид (включително) заключението на съдебнотехническата експертиза. Спорът по същество е относно това, дали издателите на процесните фактури действително са осъществили документираните доставки, респ. – дали доставките са извършени именно от издателите на фактурите.

Процесът на изследване реалността на всяка отделна доставка е свързан, както с вида ѝ, така и с наличието на доказателства и обективни признаци, анализът на които да покаже, дали е било практически възможно издателят на данъчната фактура да предостави конкретната услуга. В ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит винаги е предпоставено от наличието на доказателства за реално извършена доставка на стоки или на услуги. За да се ползва от правото да получи обратно начисления ДДС, посоченият в съответната фактура получател следва, освен да установи реално извършване на фактурираната доставка, да изпълнява и едно от условията, алтернативно определени в чл. 71 ЗДДС - за случая, това по т. 1 - да притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115, в който данъкът да е посочен на отделен ред, по отношение на доставки на стоки или услуги, по които е получател. В условията на пълно насрещно доказване, тежестта да опровергае заключенията на ревизиращите и на решаващия административен орган лежи върху оспорващото дружество, което разполагаше с процесуални възможности да представи доказателства, включително от неоткритите по време на ревизията счетоводства на процесните „доставчици”. Според Съда, такова доказване не бе проведено успешно.

I. По отношение на [фирма]:

Дружеството е издало на [фирма] общо 6 (шест) данъчни фактури (таблица на л. 200 от делото) през м. 04.2009 г., в които е посочен предмет на доставките: изработване на арматурна заготовка; суха гипс – циментова замазка; топлоизолация; гранитогрес. Основанието да не бъде признато право на данъчен кредит е мотивирано от констатациите, че: [фирма] не е било намерено на адреса; не е осъществявало дейност, свързана със строителство, тъй като в регистъра на НАП е обявен един обект – коктейл – бар в [населено място]; през периода от 01.01.2009 г. до 31.07.2010 г. не е наемало лица по трудов договор; на дружеството е била извършена ревизия по особения ред, предвиден с чл. 122 и сл. ДОПК, поради непредставяне на първични счетоводни документи, справки и регистри, като е издаден Ревизионен акт № [ЕГН]/ 16.11.2009 г., с който са установени задължения в особено големи размери. По време на първото ревизионно производство на [фирма], от страна на „М.”, чрез пощенски оператор са били представени документи, сред които фактури, издадени от [фирма], за което се твърди да е предходния доставчик на „М.”. Направен е опит да бъде извършена на „А. инженеринг” насрещна проверка (Протокол № 2210-11-1109828-4/13.12.2011 г.), но на посочения адрес за кореспонденция в [населено място] не е открит представител или пълномощник на това дружество. Изпратеното на адреса на управителя А. К. Т. ИПДПОЗЛ е получено от същия, но изисканите документи не са представени. Проверката в информационната система на НАП е показала, че „А. инженеринг” е deregистрирано по ЗДДС, по инициатива на орган по приходите, на 13.10.2009 г. С Ревизионен акт № [ЕГН]/ 18.02.2010 г. са установени задължения в особено големи размери.

Защитната теза на жалбоподателя [фирма], относно фактурите от „М.“ е, че: придобитите от „М.“ материали са доставени на конкретно посочени строителни обекти, като са транспортирани от складовете, до базата на жалбоподателя в[жк]– Г, [населено място], с коли на [фирма], чиито едноличен собственик е собственикът на [фирма] Б. Д.. Представени са пътни листове, за които ревизиращите са приели, че: е посочен маршрут „С.–М. и обратно”, или „С. - околоръстно – С.”, но липсват други доказателства за осъществени транспортни услуги, като напр. - фактури. В заключение е прието за недоказано твърдението, „М.“ и „А. инженеринг” да са извършили доставките, фактурирани от първото дружество, на „Бо интелект”, понеже не са разполагали с необходимата техническа и кадрова обезпеченост за това.

Съдът споделя последния извод, имайки предвид необорените констатации, както и че се касае за специализирани дейности - „арматурни заготовки”, топлоизолация на сгради, нанасяне на гипсово-циментова замазка, за извършването на които са необходими съответните работници, както и материали. Изводът на вещото лице по т. 3 от техническата експертиза, че именно материалите по фактурите от „М.“ са вложени в обектите на жалбоподателя не се основава на счетоводни анализи и съпоставяне на данни, вкл. от счетоводството на последното дружество, което (както се каза) не е било открито. Дори да бъде прието за вярно, че са вложени същите материали, следваше да има (макар и косвени) данни, които да сочат, че „М.“ и/или определяното като негов подизпълнител „А. инженеринг” са разполагали с материалите (арматурно желязо, мазилки, изолационни платна) и с квалифицирани работници, които да изработят „заготовки на арматурна заготовка по проект на клиента”. Според Съда, предвид и анализа на ответника, изложен в решението, се разколебава и твърдението на жалбоподателя за доставяне на посочените във фактурите на „М.“ изделия, с автомобили на [фирма], каквито очевидно „доставчикът” не е притежавал. Липсата на преки доказателства за възможността „доставчикът” или неговият „подизпълнител” да изработят заготовките, в случая е по-същественият аргумент. Допълнително представените от адвоката на жалбоподателя писмени документи (приложени в класъора по делото и надлежно описани от адвоката в опис и в писмената защита), оспорени от юрисконсулта на ответника, също не доказват по категоричен начин, че „М.“ е изработило арматурните заготовки. Тези доказателства (пътни листове, експедиционни бележки), преценявани като частни документи представляват индичия, че: [фирма] е разполагало с товарни автомобили и с наети шофьори, осъществявало е някакви товарни превози, но не доказват, че са били превозени арматурните заготовки от място (обект) на „М.”, които да са били изработени там. Фактът, че: (според заключението на вещото лице по счетоводната експертиза) „М.” е отразило фактурите в дневниците за продажби и в СД по ЗДДС, а „Бо Интелект“ (жалбоподателят) е извършило осчетоводяване на процесните фактури в сметки 401 „Доставчици“, 402 „Доставчици по аванси“, 4531- „ДДС на покупките“, 601 „Разходи за материали“, 602 „Разходи за външни услуги“, 207 „Разходи за придобиване на Д.“, за 2009 г. и 2010 г., не променя горните заключения. Осчетоводяването не води само’ по себе си до несъмнен извод за реално извършване на посочените във фактурите доставки, щом (по обективни причини – неоткриване на счетоводство) не е била извършена съответната проверка на цялата счетоводна документация на т. нар. „доставчик”. Констатираното обстоятелство (РД – л. 82 от делото), че в дневника си за покупки дружеството – жалбоподател е включило и фактури за доставки от „Бо инженеринг” и от „Бо инженеринг комерс” (свързани

лица), които (за разлика от „Бо интелект“) са разполагали с назначени по трудови договори строителни работници, технически ръководители, шофьори, предполага тези дружества да са изпълнили и т. нар. „арматурни заготовки“.

II. По отношение на [фирма]:

От името на това дружество са издадени на [фирма] общо 17 данъчни фактури, описани в РА (л. 80, л. 87 от делото), през данъчни периоди: м.м. 05, 11. 2009 г. и м. 07.2010 г., с предмет – доставки на строителни услуги.

Издадените през м. 05.2009 г. 7 фактури, според твърденията на оспорващото дружество, възпроизведени и от вещото лице по техническата експертиза (л. 173), са във връзка с договор от 09.03.2009 г. (стр. 318 от папка – приложения към делото), с който „Бо интелект“ е възложило на „Г. строй-БГ да изпълни СМР на обект: „База Металург“ – С., на [улица]. Приложена е количествено – стойностна сметка, като са представени към отделните фактури и приемо-предавателни протоколи, в които е записано, че управителят на „Бо интелект“ е приел извършената работа без забележки, но не е отразено, кое лице се е подписало за „Г. строй“, а са налични само подписи.

Издадените през м. 11.2009 г. 8 фактури са във връзка с договор от 05.09.2009 г. (стр. 354 от папка – приложение), който касае „строителни дейности на обект „жилищна сграда на ул „Кадин връх“ № 3“. Представена е количествено – стойностна сметка за: полагане на топлоизолация, на вароциментова мазилка, на минерална мазилка, на теракота, фаянс и пр. Приложени са към всяка фактура и приемо-предавателни протоколи, в които е записано, че „подписаните представители на възложителя и на изпълнителя, след проверка на място са установили изпълнение на СМР, но са положени само подписи, без имената на лицата – представители.

Издадените през м. 07.2010 г. две фактури са във връзка с договор от 25.06.2010 г. (стр. 368 от папка – приложение), за обект „жилищна сграда на [улица], [населено място]. Липсва количествено – стойностна сметка, а приемо-предавателни протоколи са оформени само с подписи, без да са посочени конкретни имена.

Опитите за извършване на насрещна проверка са били неуспешни, понеже дружеството не е било открито на адреса и не са представени документи, касаещи спорните фактури. Приобщени са документи от предходната ревизия, вкл. - фактури, приемо-предавателни протоколи, договор от 09.03.2009 г., между жалбоподателя (възложител) и „Г. строй-БГ“, справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62 КТ, трудови договори, договор за наем на склад. По данни от информационната система на НАП: „Г. строй-БГ“ е deregистрирано по ЗДДС на 18.08.2010 г.; за периода от 01.01.2009 г. до 31.05.2009 г. е имало наети три лица по трудов договор, на длъжност „работник строителство“, за 4-часов работен ден, като едно от лицата, за същия период е имало сключен трудов договор и с [фирма] (друг от процесните по делото „доставчици“); за наетите лица не са внасяни задължителни осигурителни вноски. На „Г. строй-БГ“ е извършена ревизия, приключила с РА № [ЕГН]/14.07.2010 г., с който, по реда на чл. 122 и сл. ДОПК са установени задължения в особено големи размери. Представен е договор за наем на склад в [населено място], но ревизиращите са преценили, че реално не е ползван такъв склад, понеже липсват доказателства за заплащане на наема.

В хода на процесната ревизия от дружеството – жалбоподател са представени документи и е дадено обяснение, че фактурираните от „Г. строй-БГ“ услуги са извършени с материали на възложителя, а вентилационната система е била доставена по поръчка на [фирма], от [фирма], като е префактурирана на [фирма], а е

завършена и монтирана от „Г. строй-БГ”. Направено е заключението, че: липсват доказателства за кадрова и материална обезпеченост на „доставчика”, за извършване на фактурираните СМР; както от „доставчика”, така и от жалбоподателя не са представени данни, фактурираните СМР по видове, на кои обекти и от кои работници са извършени; не са представени ведомости за заплати; не е установено доставчикът да има заведени като собствени или да е наел машини за извършване на СМР.

Анализът на доказателствата определя като правилен извода на ревизиращите и на ответника, за недоказан фактът на извършени именно от „Г. строй-БГ” строително – монтажни дейности. Не е спорно по принцип, че споменатите обекти са били изградени и в тях са вложени материалите (предвид заключението на техническата експертиза. Осчетоводяването на фактурите в счетоводството на дружеството – жалбоподател, както и заключението на счетоводната експертиза също не доказват основния спорен факт. В., счетоводната експертиза като цяло, не допринася за изясняване на спорните обстоятелства, защото вещото лице само е възпроизвело и обобщило данните, съдържащи се в РД и в РА, но, поради неизвършване на проверки в счетоводствата на „доставчиците” не са изложени факти и мнения, които дават възможност да бъде изградена обективна представа за осъществявана реално търговска дейност, за надлежно отразяване на извършени доставки, за наличие на човешки и на технически ресурси. Изхождайки от вида на доставките на услугата - „СМР” и от специфичните изисквания, необходими за извършването ѝ (напр. - полагане на топлоизолация, на вароциментова мазилка, на минерална мазилка, на теракота), следва да са налице доказателства (преки и/или поне косвени), които да сочат, че именно [фирма] е било ангажирано с изпълнението, за да може да бъде установено, дали ДДС е начислен правомерно, по смисъла на чл. 70, ал. 5 ЗДДС.

Съдът, възприемайки констатациите на ревизиращите, обсъдени и в решението на ответника приема, че дружеството, претендиращото да получи данъчен кредит по фактурите от „Г. строй” не доказва основния спорен факт, а именно, че последното е извършило СМР, макар с доставени от възложителя материали. Съдът на Европейския съюз, произнасяйки се по поставени преюдициални въпроси, относно приложението на Директива 2006/112 ЕО винаги подчертава неотменимостта на условието, „да са изпълнени предвидените в директивата процесуални и материалноправни основания за упражняването на правото на приспадане, и в частност условието, данъчнозадълженото лице да притежава фактура, която удостоверява *действителното извършване на доставката...*” (чл. 178, б. „а”, б. „б”, чл. 219а, т. 1, чл. 226, т. 7 от Директивата). Многократно е подчертвано и в решенията на българските административни съдилища, че сама по себе си данъчна фактура, която отговаря на изискванията за форма, отразена е в счетоводството и по нея е извършено плащане на данъчната основа и на ДДС, не е достатъчно да обуслови възникване на правото на приспадане на данъчния кредит. В контекста на често цитираното Решение на С., от 21.06.2012 г. по съединени дела С-80/11 и С-142/11, този състав на АССГ

приема за процесния ревизионен акт, че ревизиращите органи надлежно са установили обективните обстоятелства, предвид подробно анализирани документи, въз основа на които може да бъде направено обосновано заключение, че дружеството – жалбоподател е било наясно с невъзможността, „Г. строй” да извърши услугите, тъй като не е разполагало с ресурси за това. Ако такива ресурси са били налични, следваше да бъде възможно представяне на съответните доказателства. Релевирането на твърдението за липса на кадрова и технологична обезпеченост на „Г. строй” не е единственото основание за отказ да бъде признат претендирания данъчен кредит. Констатациите, с които ревизиращите органи и ответникът обосновават извода за непризнаване на данъчен кредит по процесните фактури сочат на съмнения, че не дружеството, от името на чието са издадени е извършило услугите и това изрично е подчертано в РА и в решението. От съществено значение за установяване на този факт е доказването, че това дружество е разполагало с нужните за извършване на строителните дейности ресурси – техника и физическа сила – работници, притежаващи нужната квалификация. В тази връзка, от страна на оспорващия не са представени писмени документи. Представените договори и приемо-предавателни протоколи не са достатъчни да компенсират липсата на вече споменатите данни за практическа възможност на „Г. строй” да се справи с полагане на топлоизолация и да монтира вентилационната система.

Горните мотиви налагат извода, че процесните данъчни фактури са съставени без основание (чл. 70, ал. 5 ЗДДС), поради което ДДС е бил неправомерно начислен.

III. По отношение на [фирма]:

В издадените през данъчни периоди: м.м. 05, 11. 2009 г.; м. 07.2010 г. общо 10 данъчни фактури от името на това дружество, като предмет на доставките е посочено: доставка Р., монтажи на интериорни врати, направа и монтаж на пътнически асансьор и машинно отделение на асансьор, монтаж на талпи и предпазна завеса, монтаж и демонтаж на скеле, и др. Опитите да бъде извършена насрещна проверка се оказали неуспешни, като е установено, че управителите на „Б. дивелопмънт” и на „Г. строй” са братя, а дружествата са регистрирани на един и същи адрес.

За издадените през м. 05.2009 г. пет фактури от името на „Б. дивелопмънт”, жалбоподателят е заявил, че са във връзка с договор от 10.04.2009 г., касаещ *доставки* на П.-дограма, монтаж на ел. – табла и пр., на обект „База, [населено място], [улица]. Относно обекта – база на „Бо интелект” управителят е дал писмени обяснения (стр. 670 от папка – приложение), че: „Б. дивелопмънт” е извършило само монтажа на блиндирани врати, на входни интериорни врати, полагане на дюшеме и кабелни разводки, но материалите са били доставени от възложителя.

За издадените през м. 11. 2009 г. три фактури за монтаж на талпи, монтаж на скеле, демонтаж на скеле, от жалбоподателя не е представен договор, но твърди

дейностите да са извършени на обект „жилищна сграда на [улица]. Вещото лице по техническата експертиза се ангажира с мнение, че през м. 11.2009 г. е изпълнена топлоизолация и мазилка на сградата, като това „съответства на фактурираните количества”. Това мнение Съдът не възприема като доказателство относно основния спорен предмет, а именно, че от страна на „Б. дивелопмънт” е монтирано/демонтирано скеле и е извършен монтаж на талпи, понеже не съответства на всички останали документи и обстоятелства, констатирани по време на ревизията. Издадените през м. 07.2010 г. две фактури са с предмет: авансово плащане и съответно – окончателно плащане по договор от 10.01.2010 г. (стр. 375 от папка – приложение), с предмет (т.І.1.) доставка и монтаж на пътническа асансьорна уредба на обект „ул. П. шапка” № 33”, като в т. ІІІ е уточнено, че се касае за: А – шахта (изработване на монтажno скеле, оформяне на шахтови врати, изработване на монтажна стълба и др.); Б – машинно помещение (метална врата и заключване на същата, пълно механо и електроокомплектоване на машинното помещение).

Отказът да бъде признато право на данъчен кредит по фактурите от „Б. дивелопмънт” се основава на констатациите, че: не са представени изисканите от ревизиращия екип документи и писмени обяснения, вкл. счетоводни документи, поради неоткриване на счетоводство; на дружеството, след извършена ревизия е издаден РА № [ЕГН]/10.05.2010 г., с който са били установени задължения за ДДС в особено големи размери, като дружеството: не е представило документи и хронология на счетоводни сметки; получавало е фактури от deregистрирани по ЗДДС търговци; начислявало е задължителни осигурителни вноски, без да ги внася; имало е наети по трудови договори лица, всяко от които обаче е сключило договори и с други дружества – [фирма], [фирма], [фирма].

Анализът на доказателствата мотивира Съда да приеме за правилен извода на ревизиращите и на ответника, за недоказване, че именно „Б. дивелопмънт” е извършило услугите, свързани с: доставка на Р., монтаж на врати, направа и монтаж на пътнически асансьор и машинно отделение на асансьор, монтаж на талпи и предпазна завеса, монтаж и демонтаж на скеле, и др., независимо, че такива дейности са били извършени на обектите, на които дружеството – жалбоподател е било инвеститор. Заключениета на двете съдебни експертизи не опровергават последния извод. По отношение и на този „доставчик” изцяло са валидни изложените по – горе по т. ІІ. мотиви.

В заключение: оспореният Ревизионен акт № [ЕГН]/03.02.2012 г. е , издаден от компетентен, надлено упълномощен орган по приходите при ТД на НАП - С., който се е съобразил с предвидената за това форма и с процесуалните правила, като е приложил правилно относимите материалноправни норми на ЗДДС. Актът е законосъобразен и необоснован.

Така очертаният изход на съдебния спор определя като основателна претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 7, ал. 2, т. 4

от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет определя на 3 075 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО по жалбата от [фирма], против Ревизионен акт № [ЕГН]/03.02.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП - С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., с Решение № 1859/13.08.2012 г.

ОСЪЖДА [фирма] – ЕИК:[ЕИК], с адрес: [населено място], Столична община, Район „С.”, [улица] – партер, представлявано от Б. П. Д. да заплати в полза на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С., при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение, в размер на 3 075 лв. (три хиляди и седемдесет и пет лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: